

Rodostó, 19 augusztus 1761

Kedves néném.

Utolsó óráim közelségét érzem. Negyvenöt éve vagyok hazátlan bujdosó, és idestova húsz esztendeje, hogy elutasították a kegyelmi kérvényemet. Az Úristen engem hagyta utoljára azok közül, akik a fejedelmet kísérték vala, és lassan én is hozzá térek meg. Sajnálatomra válék, hogy idegen ország földjében kell nyugodalmat leljek, és soha többé nem láthatám szeretett szülőházamat. Hiszek benne, hogy szenvedéseink nem voltak hiábavalóak, és egy napon majd meg lesz a fejedelem munkájának gyümölcse.

Mindezekon kívül igen nagy hírt írhatok, mert a prussiai és anglus seregek megverték a franciákat. A' pedig így lett meg. Ferdinandus nagy haddal Lippstadt felé ment, a franciák eleikbe menék, minthogy pedig mind a két résznek szándékába állt a harc, egymásnak esék, és nagy küzdelmet vívtak. Hamm nevű város vagy falu mellett volt a harc július 19-én. A harc sokáig tartott vala. A győzelem pedig a franciákat elhagyta vala és Ferdinandus mellé állt, minthogy kedvesen fogadta, a harcot is megnyerte, így utját Casselig nyugodalomban folytathatta vala.

A török udvarban a helyzet békés, és habár 1757 óta Musztafa ül a trónon, a porta belső ügyeit és az államigazgatást Raghib Mohammed nagyvezír intézi.

Nem hittem volna, hogy valaha még levelet írok kérek, de halálom közelségét érezvén, szükségem éreztem egy utolsó írásnak. Előző levelemben említést tettem róla, hogy hetvenkét esztendőmet tizenhét kivételével bujdosással töltöttem. Végnapjaim jövetelével beletörődöm a teremtő Isten rendelésibe, ami üdvességes élet utáni jó halál révén megszabadít a bujdosástól. Amen

Mikes Kelemen nevében: Szávai Márton, 10.d